

له بهر قانون

له بهر قانون دهركهوانیک وهستاوه. پیاویکی لادییی دی بۆ لای ئهم دهركهوانه و داوا دهكا ریی بدهن بچیته نیو قانونهوه. بهلام دهركهوان دهلی، ئهو ئیستا ناتوانی ئیجازه ی چوونه ژوروهوی بداتی. ئهو دوا ی بیرکردنهوهیهك دهپرسی، ئایا هه ندی دواتر ئیجازه ی ههیه بچیته ژوروی. ,, لهوانهیه“ دهركهوان دهلی ,,بهلام نهك ئیستاكه.“ چوونکی دهرهوازه ی قانون ئاوالهیه و دهركهوانیش هه ندی دهکشیتهوه، دهچه میتهوه و به دهرهوازه دا دهروانی و گهرهکییه بهری نیوهوه بیینی. دهركهوان، كه ئهمه دهبیینی پیدهكهنی؛ نهگهر خۆت بۆ رانگیرئ ههول بده سه رهرا ی قه دهغه كردن له لایهن منهوه چاو له نیوهوه بکهی، بهلام بزانه من به دهسه لاتم. من پله نزمترین دهركهوانم. له هۆلهوه بۆ هۆل دهركهوانی وهها وهستاون، كه یهك له یهك به دهسه لاتترن و من تهنا تهت بهرگه ی نیگای سیهه مینیشیان ناگرم. پیاوی لادییی چاوهروانی ئهو هه موو دژوارییه نه ده کرد؛ پیی وایه ده بی هه موو كهس، هه موو كات دهستی به قانون رابگا؛ بهلام كاتی به وردی دهرهوانیته دهركهوان، كهولی بهری، كهپۆی گهوره و تیژی، ریشی دریز، تهنك و رهشی تاتاری بریار ده دا چاوهروئ بی، تا ئیجازه ی چوونه ژوروهوی ده دریتئ. دهركهوان چوار پایه ییکی ده داتی و له لابه لاره جیگای دانیشتنی بۆ دیاری دهكا. لهوی به رۆژ و سالان داده نیشتئ. ئهو ههولئیکی زۆر ده دا، لیی بگهرین بچیته ژوروی و به تها كردن دهركهوان ماندوو دهكا. دهركهوان زۆر پرس و جۆی له باره ی ولات و شتی دیکه ی له م بابه ته لیدهكا، كه هیه ههستی هاو دهردییان تیدا نییه و چه شنی ئهو پرسیارانهن، كه ئاغایهل دهیكهن. هه موو جار یكش له كۆتاییدا پییده لی، جارئ ناتوانی ئیجازه ی چوونه ژوروهوی بداتی. پیاوهكه به شتی زۆر خۆی بۆ ئهم سه فهره تهیار کردوه؛ هه موو شت بهكار دینی و بهرتیل ده دا به دهركهوان؛ سه رهرا ی بهبایهخ بوونی شتهکانی. ئه ویش هه موو شتهکانی لی وهردهگرئ و هاوکات پیی دهلی: ,,من له بهر ئه وه شتهکانت لی قه بوول دهكهم، نهك ههست بکه ی ههلیکت له دهست دابی.“ ئهو لهو هه موو سالانه دا دهركهوان دهخاته بهر چاوهدیری بی پسانه وه، دهركهوانهکانی دیکه ی له بیر دهچیته وه و ئهم یهكهم دهركهوانه به هۆکاری ریگر دهزانی. ئهو نه حلهت لهو هه لکهوته نهکبه تهینه ره دهكا؛ له سالانی یهكهمدا بی چاوهپۆشی و به دهنگی بهرز، پاشان، كه پیر ده بی، له بهر خۆیه وه به ورته. ئهو وهك مندالی لی دی. متالای سالیانی سال، له سه ر دهركهوان، وای لی کردبوو، کیچی یهخه ی كهولی دهركهوانیش بناسی و تهای لهو کیچانهش ده کرد یارمهتی بدهن، به لکوو دهركهوان بریاری خۆی بگورئ. له كۆتایی دا تیشکی چاوی له كه می ده دا. دنییا نییه تاریکایی ده ور و بهری داگرتوو، یان تهنیا چاویهلی بهه له لیدا ده بن. له تاریکاییدا چاوی به سۆله تیشکیکی رووناك دهكهوئ، كه بی كورانه وه له دهرکه ی قانونه وه

ئەدرەوشنیتەوه. ئیتەر زۆر ناژی. بەر لە مردنی هەموو ئەو ئەزمونانەیی بە درێژایی ئەو ماوه درێژە لە مێشکیدا کۆ بوونەوه دەکاتە پرسیاریک و ئاراستەیی دەرکەوانی دەکا. ئەو پرسیارەیی، تا ئیستە لە دەرکەوانی نەکردبوو. بە دەست ئامازەیی بۆ دەکا. چوونکی ئیدی لەشی وشک هەلاتووی بۆ راست ناییتەوه. دەرکەوان ئەشی خۆی بەرەو ئەو، کە رووداوەکان تا ئیستە بە زەرەری تەواو بوون، بە تەواوی بنوشتنیتەوه. لەبەر ئەوهی جیاوازی بەرزایی بەلای بە زەرەری ئەو پیاوه هاتبووه گۆران. ,,ئیستە گەرەکتە چی دیکە بزانی؛ دیارە تۆ تیر بوونت بۆ نییه.“ دەرکەوان دەپرسی. ,,هەموو بە پێی قانون دەمرن،“ پیاوهکە دەبیژی، ,,بەلام چۆنە لەو هەموو سالانەدا جگە لە من کەس داواوی چوونە ژوورەوهی نەکرد؟“ دەرکەوان هەست دەکا، ئەمە کوتایی پیاوهکەیه. بۆ ئەوهی خۆی بە هیزی ژنەفنتی، کە بە هۆی لاوازییەوه بەرەو نەمان دەچوو بگەینیت، گۆراندی بە سەریدا و گوتی: ,,کەس مافی ئەوهی نەبوو بێرەدا بچیتە ژوورە. ئەو دەروازەیی تەنیا بۆ تۆ تەرخان کرابوو. ئەو من دایدەخەم و دەروم.“

vor dem Gesetz

ناوی دەق بە ئالمانی:

لەو کتیبە وەرگیراوه:

Franz Kafka

Sämtliche Erzählungen

دەقی ئالمانییەکە:

Vor dem Gesetz Franz Kafka

Vor dem Gesetz steht ein Türhüter. Zu diesem Türhüter kommt ein Mann vom Lande und bittet um Eintritt in das Gesetz. Aber der Türhüter sagt, dass er ihm jetzt den Eintritt nicht gewähren könne. Der Mann überlegt und fragt dann, ob er also etwas später werde eintreten dürfen. "Es ist möglich", sagt der Türhüter, "jetzt aber nicht." Da das Tor zum Gesetz offen steht wie immer und der Türhüter beiseite tritt, bückt sich der Mann, um durch das Tor in das Innere zu sehen. Als der Türhüter das merkt, lacht er und sagt: "Wenn es dich so lockt, versuche es doch trotz meines Verbotes hineinzugehen. Merke aber: Ich bin mächtig. Und ich bin nur der unterste Türhüter. Von Saal zu Saal stehen aber Türhüter, einer mächtiger als der andere. Schon den Anblick des dritten kann nicht einmal ich mehr ertragen." Solche Schwierigkeiten hatte der Mann vom Lande nicht erwartet; das Gesetz soll

doch jedem und immer zugänglich sein, denkt er, aber als er jetzt den Türhüter in seinem Pelzmantel genauer ansieht, seine große Spitznase, den langen, dünnen, schwarzen tatarischen Bart, entschließt er sich, doch lieber zu warten, bis er die Erlaubnis zum Eintritt bekommt. Der Türhüter gibt ihm einen Schemel und lässt ihn seitwärts von der Tür sich niedersetzen. Dort sitzt er Tage und Jahre. Er macht viele Versuche, eingelassen zu werden, und ermüdet den Türhüter durch seine Bitten. Der Türhüter stellt öfters kleine Verhöre mit ihm an, fragt ihn über seine Heimat aus und nach vielem andern, es sind aber teilnahmslose Fragen, wie sie große Herren stellen, und zum Schlusse sagt er ihm immer wieder, dass er ihn noch nicht einlassen könne. Der Mann, der sich für seine Reise mit vielem ausgerüstet hat, verwendet alles, und sei es noch so wertvoll, um den Türhüter zu bestechen. Dieser nimmt zwar alles an, aber sagt dabei: "Ich nehme es nur an, damit du nicht glaubst, etwas versäumt zu haben." Während der vielen Jahre beobachtet der Mann den Türhüter fast ununterbrochen, er vergisst die anderen Türhüter und dieser erste erscheint ihm das einzige Hindernis für den Eintritt in das Gesetz. Er verflucht den unglücklichen Zufall, in den ersten Jahren rücksichtslos und laut, später, als er alt wird, brummt er nur noch vor sich hin. Er wird kindisch, und, da er in dem jahrelangen Studium des Türhüters auch die Flöhe in seinem Pelzkragen erkannt hat, bittet er auch die Flöhe, ihm zu helfen und den Türhüter umzustimmen. Schließlich wird sein Augenlicht schwach und er weiß nicht, ob es um ihn wirklich dunkler wird oder ob ihn nur seine Augen täuschen. Wohl aber erkennt er jetzt im Dunkel einen Glanz, der unverlöschlich aus der Türe des Gesetzes bricht. Nun lebt er nicht mehr lange. Vor seinem Tode sammeln sich in seinem Kopfe alle Erfahrungen der ganzen Zeit zu einer Frage, die er bisher an den Türhüter noch nicht gestellt hat. Er winkt ihm zu, da er seinen erstarrenden Körper nicht mehr aufrichten kann. Der Türhüter muss sich tief zu ihm hinunterneigen, denn der Größenunterschied hat sich sehr zuungunsten des Mannes verändert. "Was willst du denn jetzt noch wissen?" fragt der Türhüter, "du bist unersättlich." "Alle streben nach dem Gesetz", sagt der Mann, "wieso kommt es dann, dass in den vielen Jahren niemand außer mir Einlass verlangt hat?" Der Türhüter erkennt, dass der Mann schon an seinem Ende ist, und, um sein vergehendes Gehör noch zu erreichen, brüllt er ihn an: "Hier konnte niemand sonst Einlass erhalten, denn dieser Eingang war nur für dich bestimmt. Ich gehe jetzt und schließe ihn."